

บทที่ 6

สรุปผลการศึกษา

1. การศึกษาความหลากหลายทางชนิดของมด ในพื้นที่ป่าเบญจพรรณ และป่าเต็งรัง อุทยานแห่งชาติศรีน่าน จังหวัดน่าน ระหว่างเดือน ธันวาคม พ.ศ.2548 ถึงเดือนธันวาคม พ.ศ. 2549 พบมดทั้งหมด 7 วงศ์ย่อย 41 สกุล 73 ชนิด และ 48 รูปแบบสัณฐาน

2. ในป่าเบญจพรรณพบมดทั้งหมด 7 วงศ์ย่อย 39 สกุล 67 ชนิด และ 39 รูปแบบสัณฐาน คิดเป็น 87.6 เปอร์เซ็นต์ของจำนวนชนิดมดที่พบทั้งหมด โดยมดที่พบเฉพาะในป่าเบญจพรรณ เท่านั้น มีจำนวน 34 ชนิด 27 รูปแบบสัณฐาน และในป่าเต็งรัง พบมดทั้งหมด 5 วงศ์ย่อย 26 สกุล 40 ชนิด และ 20 รูปแบบสัณฐาน คิดเป็น 48.76 เปอร์เซ็นต์ของจำนวนชนิดมดที่พบทั้งหมด โดยมดที่พบเฉพาะในป่าเต็งรังเท่านั้น มีจำนวน 5 ชนิด 9 รูปแบบสัณฐาน

3. จากการศึกษาครั้งนี้พบมดที่ไม่สามารถวินิจฉัยชื่อวิทยาศาสตร์ได้ 48 รูปแบบสัณฐาน คิดเป็น 39.67 เปอร์เซ็นต์ของจำนวนชนิดมดที่พบทั้งหมด และพบมดชนิดที่พบครั้งแรกทางภาคเหนือของประเทศไทย 14 ชนิด ได้แก่ *Camponotus* sp.1 of CUMZ, *Camponotus* sp.2 of CUMZ, *Camponotus* sp.3 of CUMZ, *Polyrhachis (Myrma)* sp.1 of CUMZ, *Polyrhachis (Myrma)* sp.2 of CUMZ, *Polyrhachis (Myrma)* sp.3 of CUMZ, *Pheidole pieli*, *Pheidole* sp.1 of CUMZ, *Smithistruma* sp.1 of CUMZ, *Tetramorium insolens*, *Diacamma intricatum*, *Leptogenys myops*, *Pachycondyla astuta* และ *Tetraoponera difficilis*

4. ค่าเฉลี่ยดัชนีความหลากหลายของมดที่ดักจับด้วยวิธีการใช้กับดักหลุม พบว่าในป่าเบญจพรรณมีค่ามากกว่าป่าเต็งรังอย่างมีนัยสำคัญที่ $p \leq 0.05$ ในฤดูหนาวและฤดูร้อน ส่วนเมื่อดักจับมดด้วยวิธีการใช้ตะแกรงร่อนซากใบไม้ พบว่าในป่าเบญจพรรณมีค่ามากกว่าป่าเต็งรังอย่างมีนัยสำคัญที่ $p \leq 0.05$ ในฤดูร้อน และฤดูฝน เมื่อเปรียบเทียบใน 3 ฤดูกาล พบว่า ค่าเฉลี่ยดัชนีความหลากหลายของมดในป่าเบญจพรรณที่ดักจับโดยวิธีการใช้กับดักหลุม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ $p \leq 0.05$ โดยในฤดูฝนจะมีค่าเฉลี่ยดัชนีความหลากหลายน้อยกว่าในฤดูหนาวและฤดูร้อน ส่วนในป่าเต็งรังไม่มีความแตกต่างกันใน 3 ฤดูกาล

5. ค่าเฉลี่ยดัชนีความเด่นของมดในฤดูร้อนและฤดูฝน ไม่มีความแตกต่างกัน ระหว่างป่าเบญจพรรณ และป่าเต็งรัง ทั้งด้วยวิธีการใช้กับดักหลุม และวิธีการใช้ตะแกรงร่อนซากใบไม้ แต่พบว่าค่าเฉลี่ยดัชนีความเด่นของมดที่ถูกดักจับด้วยวิธีการใช้กับดักหลุมในป่าเต็งรังมีค่าสูงกว่าในป่าเบญจพรรณอย่างมีนัยสำคัญที่ $p \leq 0.05$ ในฤดูหนาว

6. ค่าเฉลี่ยของประชากรมดน้ำผึ้ง *Anoplolepis gracilipes* มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ $p \leq 0.05$ ในฤดูร้อน และฤดูฝน โดยพบว่าในฤดูร้อนพบมดน้ำผึ้งที่อาศัยในป่าเบญจพรรณมีค่าเฉลี่ยประชากรมากกว่าในป่าเต็งรัง และในฤดูฝนพบว่ามดน้ำผึ้งมีค่าเฉลี่ยประชากรในป่าเต็งรังมากกว่าในป่าเบญจพรรณ ส่วนในฤดูหนาวค่าเฉลี่ยประชากรของมดน้ำผึ้งในป่าทั้ง 2 ชนิด ไม่แตกต่างกัน และเมื่อเปรียบเทียบใน ฤดูหนาว ฤดูร้อน และฤดูฝน ค่าเฉลี่ยของประชากรมดน้ำผึ้งมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ $p \leq 0.05$ โดยในฤดูฝนจะมีค่าเฉลี่ยของประชากรมดน้ำผึ้งต่ำกว่าในฤดูหนาว และฤดูร้อน

7. ค่าเฉลี่ยประชากรมดตะนอย *Odontoponera denticulata* ถูกดักจับด้วยวิธีการใช้กับดักหลุม พบว่า ทั้งในฤดูหนาว ฤดูร้อน และฤดูฝน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ $p \leq 0.05$ ระหว่างป่าเบญจพรรณ และป่าเต็งรัง โดยป่าเบญจพรรณจะมีประชากรมดตะนอยสูงกว่าทั้งฤดูหนาว ฤดูร้อน และฤดูฝน